

Vpitja res da planšar ni mogel slišati in ga tudi ni slišal. Veselo je tisti dan solnce sijalo. Tudi mladi fant je bil vesel in je na glas prepeval. Kar nakrat, bil je ravno pred Mlinarico, prileti k njegovim nogam klobuk, za katerim je bilo polno planinskih rož, kakor ravšja ¹⁾ in beluncev.²⁾ Osupel pobere pastir pokrivalo, pogleda je od vseh strani ter spozna kmalu na njem, da je Mlinarjev lovec njegov gospodar. Prácej je vedel, da se je tu zgodila nesreča. Če je klobuk tukaj, njegov gospodar tudi ne more biti daleč. Išče in išče okoli peči spodaj, pa nikjer sledú o kakem človeškem truplu. „Morebiti se je v steni v kaki razpoki ustavil.“ Pogleda ob skalah. Šele čez dolgo zapazi, kakor da bi se bilo nekaj zamajalo tam gori na ruševini v najzgornji steni. Pogleda natančneje, res! Človek je. — Steče domov povedat, in tako so zvedeli ljudje in domači župnik. Kar se je potem zgodilo, to sem ti že pravil.“

„Na pečéh se res ni šaliti, ne“, pripomni zopet oni. „Kadar greš na gore, priporoči se Bogu, fante!“ tako so tudi meni oča večkrat

¹⁾ Ravšje, tudi ravšelj = Rhododendron.

²⁾ Belunec = Edelweiss. (Ta beseda se nahaja v Ratečah med narodom.)

rekli. Res: „gora ni nora, ampak ta je nor, kdor gre gor“, pravi star pregovor.“

„Res je to! Vedno si v nevarnosti, le jedna napačna stopinja, pa ti izpoddrsne, zvališ se in štrbunkneš v prepad — pa si na drugem svetu. No, če te pa še hudobec vodi ali pa škrat, ki je tudi malo prida — sam Bog nas varuj!“

Tako se pogovarjata planšarja pri stanu. In Bog vé, kako dolgo bi jima še tako razgovor tekel, da ni ogenj na ognjišču zopet ugasnil. Tu se vzdramita. Šele sedaj zapazita, da je zunaj ponehal dež in da je skozi špranje pri steni pogledalo solnce. Skočita po koncu.

„Za živino bo treba pogledati; mojega zvonca že ni nikjer slišati. Pa kako je obelilo, poglej, vse je belo! Veš, nikar ne hodi ovác iskat pod peči! Plazovi, plazovi!“

„E kaj, ne bo hudega! Moram vendar iti nekoliko gledat po njih; če bo pa ravno tako hudo, tedaj se pa vrnem.“

Razideta se vsak za svojimi ovcami. In kmalu se razlega ob skalovju znana narodna pesem:

Po gôrah je ivje
V dolini je led! . . .

Vlahinja in Žid.

Lepo Vlahinjo Ladko
Ljubil je Židek mlad,
Vsak večer je pod njeno
Okence hodil stát.

Je-li se v mraku izgubil,
V mraku njenih las?
Ali ga je premamil
Jasnih očesec kras?

Ni se izgubil v mraku,
Nôči navajen je Žid —
Kaj je njemu za jasnih
Njenih očesec svit!

Tkanice mlada Ladka
Krasne imela je,
Pa jih zadnjo nedeljo
Ná-se pripela je.

Vse po prséh do pasa,
Vse okrog čez pas
Sami srebrniki —
Ha, to bil vam je kras!

Na večér sta po vrtu
Z Židom se šetala,
Vem, da večno zvestobo
Sta si obetala.

Zjutraj pa išči in išči,
Tkanic ni in jih ni.
Oče kriči in kolne,
Mlada se Ladka solzí.

Tkánic ni in jih ni več,
Žida ni tudi nikjér — —
Vidite, kaj pripeti se
Láhko v nedeljo zvečer!

Gojko.

Biserji.

17.

Na dva se prijatelja moreš zanesti:
Zaupaj le svojemu umu in pesti.

18.

Tudi pekoča kopriva
Se kuhana lahko uživa.

19.

Na zemlji vsem dovolj je kruha,
A mnogi ima dva trebuha.

20.

Gotovo nekaj te boli,
Če pečen kruh ti ne diši.

Anton Hribar.